

CRÍTICA
CLÀSSICA

L'èxit sense efectismes de Pablo González

El titular de l'OBC dirigeix un subtil i inspirat homenatge simfònic a Mahler

JAVIER PÉREZ SENZ

OBC

L'AUDITORI
20 de maig

El director titular de l'OBC, Pablo González, s'anota un èxit personal en el penúltim concert de la temporada. La clau és l'encert en la confecció del programa, concebut com a homenatge simfònic a Gustav Mahler amb motiu del centenari de la seva mort. La proposta, dissenyada sense efectismes ni concessions, encerta a l'hora de combinar en una mateixa vetllada, sense que rebentin les costures, dues obres que els seus autors van deixar sense acabar -la cèlebre *Simfonia núm. 8 en si menor, Inacabada*, de Franz Schubert, i l'estremidor *Adagio*

de la *Simfonia núm. 10 en fa sostingut major*, de Mahler- traçant a més subtils llaços de connexió amb dues altres partitures que exigeixen la mateixa precisió, finor i sentit del color: el *Ricercare núm. 2* de l'*Ofrena musical* de Bach amb l'austera i reveladora orquestració d'Anton Webern i, per rematar la jugada -i mai més ben dit, tractant-se de músiques en les quals planeja l'angoixa de la mort- l'imponent poema simfònic *Mort i transfiguració* de Richard Strauss.

Viena és també el punt de trobada d'aquestes obres aparentment tan distants i, tanmateix, tan pròximes en atmosfera poètica, perquè Schubert i Mahler van afirmar la seva personalitat en el món del *lied*; el primer com a

expressió natural i directa del seu univers musical; el segon com a forjador de la més transcendent fusió de la cançó amb la gran forma simfònica, obrint pas al sumptuós terreny del *lied* orquestral, en el qual Strauss va ser també un absolut mestre. Programa no exempt de riscos: el Bach revisitat per Webern és una pura filigrana que exigeix màxima perfecció orquestral per fer-li justícia a la riquesa i a la varietat tímbrica. Schubert necessita aquest clima de misteri que envolta una partitura estranyament perfecta i unitària malgrat que està inacabada.

Tot i la clara direcció -atenta a les gradacions, vigorosa i càlida en el fraseig- les mancances de l'OBC van passar factura: hi ha molta feina a fer i en totes les seccions. Tristament, la mala educació d'alguns espectadors causen més estralls que qualsevol pífia orquestral, com va quedar clar al començament de la segona part del concert, quan el titular de l'OBC va haver d'esperar a que unes senyores de la primera fila deixessin de parlar per iniciar l'*Adagio* mahlerià. Va començar a dirigir, però com que no callaven, va aturar l'orquestra i va tornar a començar -decisió oportunament aplaudida pel públic- per aconseguir així el silenci i la concentració imprescindibles per submergir-se en la torbadora expressivitat d'aquesta partitura crepuscular. La resposta de l'OBC va ser notable en Mahler i Strauss, amb una magnífica versió d'aquesta impressionant radiografia sonora del moment de la mort que Strauss ofereix amb un excepcional art orquestral.

L'OBC va patir una mica en la interpretació del gran programa que va dissenyar Pablo González amb Mahler, Bach i Strauss. MANOLO GARCÍA